

Esy-li spěwał,
Płnje dželat,
Strowja cze
Swojbny statok,
A twój hwjatoł
Sradny je.

Sa staw spróznj
Najoj móznj
Lubosć ma;
Bóh pak hwěrnj
Wšes spać měrnj
Czerstwość da.

Nječ ty spěwałš,
Sswěrnje dželaš
Wšchědne dny;
Džen pak hwjath,
Duschi daty,
Wotpoczj ty

S njebješ mana
Nječ czi kmana
Žiwność je;
Žywa woda,
Kiž Bóh poda,
Wotfchew cze!

F.

Szerbiske njedželike łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihiczišcežerini w Buduščinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Kral Albert ✧.

Srudna powješč kłinczešche pšes našch sak ki haj pšes našch žyly němiski kraj! 19. junija 1902 wječzor w 8 hodž. je kral Albert czišche a iměrom wužunk. Do Sibyllenorta w Schlesiskej, hdžez bē tak hušto a rad k swojemu woczerstwjenju pschewywał, bēšche so sažo podak, so by tam w cziščinje rjaneje stwórbny nownych mozow žebi nabył sa swoje czežke kralowske powołanje. Sčto by žebi tehdom myšlił, hdž wón tam won jedžesche k swojemu cžel-nemu woczerstwjenju, so žo wjazny žiwy domoj ujewróczy, ale so je jeho rt wotmjelknył, jeho wóczko žo samk-nyło, so jeho cželo powjesu do města jeho kralowskeho skutkowanja. Saksta je swojeho lubowaneho, dobrocziweho, mudročiweho krajneho Wótza šhubila, našch wulki wótznj kraj swojeho po-šlednjeho wulkeho ryczerja s tamneho wulkeho cžaža 1870 a 1871, hdžez bu wón pšes jeho roshladne a mudre wójwodstwo wulki žobutwarz našcheho drohoho něm-skeho kžezorstwa. Wón bēšche hisčezē tón jenicžki, kiž bēšche nam wostal — a kajke bolostne želenje. Toho dla je tež žarowanje tajke powšchittkowne. Pošlednje njedzele wschat bēchmy stajnje w srudnej starosćzi, dokelž wo jeho

czežkim šthorjenju kłusachomy. Ale tola czehnjesche žo pšes starosć sažo želena nitka nadžije, hdž sažo lékařste powjesče wo malym polěpschenju nam šjewichu. W Božej radže bēšche hinał wobf mknjene. Kunje džen po jeho 49. kwašnym dnju je wón sašchol do swojeho njebjeskeho wótzneho kraja. Wón tón hwěrnj krajny wótz, našch lubowany kral Albert wotpoczuje wot swojeho kralowanja polneho lubosćzi-weho štaranja a žanowoprowanja sa swoj jemu drohi lud pola teho nje-bjeskeho krala, kiž je jemu wěcznu křonu spožczil, wón, tón wulki wój-woda, kotryž je našch lud wjedł na bitwišchczu wot dobyčza k dobyčzu, je nětko to pošlednje bēdženje žmjerčz dobyčezeryž pschewēdžil a sašchol k wěcz-nemu šbožnemu mērej. Sčto džywa, so bēchu te wopokašma lubosćze a džēbracza tajke wulke, kajkež jenož pomuimj pschi minjenju njesapomni-teho kžezora Wylema I. Šsobotu wječzor pschuwjese žo jeho cželo do Draždžan. Pschi wschēch šastanišchczach Šhorjelsko-Draždžanskeje železnizy bēchu žo šastupjerjo wošadow pschi železnizy ležazych knjes duchowny s žyrkwinskim pschedstejczerstwom, kaž tež wojerške towar-štwu a drusy wošadni šestupali, drohemu kralej pošlednju

čezec wopofasacž. Bóndželu wječor mějesche so šwjatocžne khowanje w hrodowskej zyrkwi w Draždžanach w pschitonošczi němskeho a awstriskeho křezora kaž tež mnohich fěrschtow. Njedželu popołdnu w 6 směje so we wschitkich Božich domach Sakskeje wopomnjenske kemščenje a budže so njesapomnitemu kralaj i džakom nutrne wutroby horicž k Bohu, kotryž je nam jeho wobradžik k sbožu našeho luda a kraja. Hdžž dženska lubym čitarjam wobras našeho krala Alberta posćicžamy, šmy pschewědženi, so budže jim to pohladanje do droheho woblicža wutrobu želniwje hnucž, dokelž je nětko to bohate, žohnowane žiwjenje wjelelubowaneho krajneho wótza wobšamknjene. Wěšcže pak budže tež našcha potriebnošcž lubnych Šerbow, žiwjenški wobras šwojeho krala šebi hišcže juntrócž jašnje psched woczi stajicž. A žiwjenje našeho krala Alberta je nam wopišane w lubej šerbskej rěczi w knižkach, kotrež šu so wot redaktora, „Bomhaj Bóha“ k jeho 25 lětnemu kralowštemu jubilejeji napisaše. Šchtóž je hišcže nima, wěšcže w džakownym wopomnjecžu je rad šebi žada. Wone šu dostacž pola knješa Šmolerja w Budyščinje, kaž tež w pschedawatnjach „Šerbskich Nowinow“ (po 5 np.).

Jeho wopomnjecže wostań pola naš w žohnowanju.

5. njedžela po šwj. Trojizy.

2. Tim. 3, 16.

Wschitko pišmo, psches Bože nadunjenje date, je wužitne k wucženju, k dowjedženju, k šwarjenju, k polěpschenju w prawdošczi.

Krašny Boži dar je šwjate pišmo. Psches Bože nadunjenje je date; šwjeczi Boži ludžo šu rěczeli, nanucženi wot šwjateho Ducha. Šsami wot šebje nješbu rěczeli, pschetož profetiske šłowo njeje jaštarštu po čłowškej woli wurěczane. Woni pak tež nješbu jenož rěczeli a pišali jako hole morwe graty Bože, kiž nimaju žaneje šamšueje wole, kaž pjero, kiž pošluchacž dyrbi w pišarjowej ruzy. Woni šu rěczeli. Wot nich njeje wšate, šchtóž kóždu wot čłowškeje wošebnošcže na šebi mějesche. Ale wodženi, roššwětleni, wušwjecženi šu byli wot Božeho Ducha, tak šo je Bóh šam psches nich a psches jich šłowa k nam rěczak. A to placzi wot pišmow štareho kaž tež noweho šłuba. Hdžž je w čašbu pschihotowanja Boži Duch psches profetow rěczak, dha je hišcže jašnišcho a móžnišcho rěczak psches šwjatnych japoschtolow, kotřiž šu šwjatowneho Ducha dostali, teho Ducha, kiž dyrbješche jim do wscheje wěrnoscže pucž pošasacž. Teho dla šwjate pišmo žana čłowška kniha njeje, kaž druge knihi wschě, tež žana džiwna kniha, i njebeš dele padnjena, wjele bóle kniha, w kotrež Bóh tón šnješ psches čłowšketow rěczi, psches čłowšketow, kotřiž šu drje njedokonjeni, njecžisczi, bludžazy, hrěchej a šmjerczi podcžišnjeni, ale wot Ducha Božeho wjedženi, roššwětleni, k prawym šwědkam pošwjecženi.

A čemu pak je Bóh tón šnješ to činił? čeho dla je Boži Duch psches čłowšketow k nam tak rěczak? Tu mamy wotmolwjenje: wschitko pišmo, psches Bože nadunjenje date, je wužitne k wucženju, k dowjedženju, k šwarjenju, k polěpschenju w prawdošczi. A wucženju pschede wschěm; pschetož „wschón našch rošom i mudrosčžu je čzma, my šmy bludne džeczi.“ So bychmy pak po pucžu k sbožnošczi kłodžili, dyrbimy jón šesnacž. A sbožnošczi naš šwjate pišmo rošwucžicž čže, to je Boža šwjata a hnadna wola. Teho dla nam jeho šłowo teho psched woczi štaja, kiž naš

sbožnych čzini, teho wschehomóžneho Bóha, kiž je naš po šwojej podobnošczi štworik, kiž i bohatswom šwojeje hnadny naš wobšboža, je šwojej wótzowškej ruku naš wodži. Teho žyła wótzowška lubošcžepolna wutroba pak šo hafle šjewi w tym, kiž je našche čželo a našchu krej na šo wšak a bu podobny čłowšketam a na waschnju jako čłowšket namakany, šo by naš wumohł a sbožnych čzinił.

So bychmy pak my hrěšchni čłowšketoj so wumóz, šo bychmy šo sbožnych čziničž dawali, k temu dyrbi k rošwucženju wo šnješu teho šboža a wo škuttu a pucžu šboža hišcže pschicž, šchtóž Bože šłowo pschiješe a k čžemuž je wužitne, mjenujzy: k dowjedženju. Šswjate pišmo čže naš i hrěcha dowješcž, čže šchpihel byčž, w kotrymž woblicžo našeho Bóha špóšnajemy, niž jenož hnadneho, ale tež šwjateho Bóha, kiž dyrbi šo po šwojej prawdošczi na naš hněwacž, hdžž jeho lubošcž a hnadu jašpiwamy a jemu i njedžakom a i njepošluchnošcžu šaplacžimy. Jako šchpihel pak Bože šłowo nam pschede wschěm naš šamnych pošaze, naš šamnych je wschitkim, šchtóž šmy a čzinimy, a to niž jenož našche woblicžo, niž jenož šchtalt našeho šwonkowneho žiwjenja je wschěmi blašami a brachami, kotrež naš wobidžaja — ně, tutón šchpihel nam hladacž dawa hacž do hlubiny wutroby, hdžž špóšnajemy hrěšchnu šebicžiwoscž a šwětnu lubošcž, njecžiscž a žadosčiwoscž, hordoscž a njelubošnošcž. A hdžž šo nastročžany wotwobrocžilch a wěricž njechasch, šo je to wopravdže twoje woblicžo, twój wobras, twoje šnamjo, dha čzi Boži Duch psches šwoje šłowo, psches šwojich pošłow pschiwola: Ty šy tón muž! Šebje na twoje hubjenštwo, twoju šmjercž pošasuj o našwari a rjeknje: to je hrěchow mšda! A šo by šwoje hrěchi w jich žylej wultosczi špóšnal, šebje na šhryštušowu šchiz pošasuj o rjeknje: ty šy to šawinowak, šchtóž wón je pschecžerpil, šo by ty do šo šchol a na šwoju wutrobu dyrwišchi prajik: Božo, budž mi hrěšchnikej hnadny!

To šame šłowo pak, kotrež k wucženju, k dowjedženju a k šwarjenju šluži, je tež wužitne k polěpschenju w prawdošczi. Hdžž je naš do procha pošhilał, dha naš tež šašo šbėha. Psches přėdowanje wo šchizowanym šhryštušu niž jenož pošlecže hrěcha pschpowjeda, ale tež hnadu teho šameho, kiž je ša naš do šmjercže šchol, šo bychmy šhubjeni njebyli, ale wěczne žiwjenje měli. Na šnješa šesom šhryšta, jeho škutt a jeho dary pošasuj o Bože šłowo wobšwědčzi: Šlaj, tutón Šbóžnik je twój Šbóžnik, jeho wumrjecže je twoje wumrjecže, jeho žiwjenje je twoje žiwjenje, jeho prawdošcž je twoja prawdošcž, šo by ty wot jeho hnadny pschewinjeny k jeho nohomaj padnywšchi wušnal: Mój šnježe a mój Božo! šo by ty jeho hnadny wěšty, jeho prawdošcž woblecženy w nim wodacže hrěchow, wěczny trošcht a mēr dostak. A polěpschenju w prawdošczi pak budže Bože šłowo wužitne, hdžž šnješ šesuš wopravdže w naš živy je, tak, šo budžemy pschewo šepšchi, pschewo šwěrnishchi tež w šemškim powolanju, pschewo ščzerpliwishchi w čžetpjenju, pschewo pošnišchi lubošcže k bratram — i jenyim šłowom: pschewo bóle podobni na šhryštuša.

A temu je šwjate pišmo wužitne, k temu šo wužiwaj a prošch Bóha:

Šnježe! njedaj ženje rubicž
Twoje drohe šłowo mi,
Čhžyła wěra mi šo šhubicž,
Nječ ju wono pošylni;

Szwecź mi s nim psches czëmny dol,
So bych stroschnje khodzicz mohł.

Samjeń.

Pucźowanje po Bożim piśmje

abo

tajke myśle nadenďzech, Boże głowo czitajo.

Podawa śwěrnny czitać „Bomhaj Böh-a“.

1. knihi Mojżasowe, 38. staw.

(Potracźowanje.)

I. 1—11. Juda, Jakubowy schtwórty syn i Leju, kotryż je bo posďzišcho sa wótza tamneho rodu postajil, i kotrehoż mējesche klubjenc hymjo seshadźecz, jakoži hebi w Odollam dom, wożeni bo i Kananejstej, kotraž jemu tšjoch synow porodži, da prēmjemu, hdyž bē wotrostł, Thamaru sa mandźelsku, a hdyž bē tōn bjes dźēczi wumrjel, da ju teź druhemu sa mandźelsku. Dofelž pak teź drugi sahe wumrje, njecha wōn teź tšeczeho tutej žonje, kotraž mužow tōnzuje, — sa kajtuž wōn Thamaru ma — woprowacz a pōsczele ju se klubjenjemi sa pschichod domoj.

1. A sta bo w tym czaŕu, hdyž bēchu bratšja Josef a pschedali, so Juda dele dźešche wot swojich bratrow a bo wot wótz-neho doma w Hebronje dźešche, trašch dofelž Jakub stajnje a stajnje i nowa wo Josefa žarowasche, trašch dofelž jeho tyschesche, so Ruben jemu porokowasche, so je bratram na pschedacze radžil; a pschidže k Odollamstemu muzej, kotremuž rēkaju Hira, a postaji swōj stan nēhdže 6 hodžin k dolhemu wjeczoru wot Hebrona, so mējesche Hiru sa kušoda, a dofelž wōn sa swojim stotom teź po pastwischeczach khodzēsche, dha bo s nim stowaršchi jako je swojim kušodom.

2. A Juda tam widžesche Kananejsteho muža dźowku, kotremuž rēkachu Suah; a wōn ju hebi wsa sa mandźelsku.

Tutej žēntwje bo tu ničzo njeporokuje, dofelž bē njemōžno, so bychu wschitzy Jakubowi synojo po mandźelske do Mesopotam-šteje dōschli. Tola prawo, po kotrymž mējesche hebi swal swudo- wjenu swatowu sa mandźelsku wsacz, njewukhadžesche i Kananej- ssteho naroda, ale bē wošebnoscz, wot starych wótzow sathowana.

3. A hdyž wōn pola njeje ležesche, podja wona a porodži syna a narjeknu jemu Ger.

4. A wona sažo podja a porodži syna; temu narjeknu wona Dnan.

5. Wona sažo porodži syna, temu narjeknu wona Sela; wōn bēsche w Chesibje, jako wona teho porodži.

Chesib leži 7 hodžin k połodnju wot Odollam, a naspomni bo posďzišcho pola Josuf w fraju Judoweho splaha. Selowe narodne mēsto bo teho dla wošebje naspomni, dofelž ju wot njeho potom- nicy wukhadželi, kotryž dyrbjachu mēsto swojeho wukhadu snacz.

6. Hdyž bēsche Ger, Judowy prēmni narodženy syn, nēhdže 15 lēt stary, a hdyž bēsche Josef w Egyptowskej hižo sa knjesa po- wyscheny, da jemu Juda žonu, kotrejž rēkachu Thamar, i Kananej- ssteho naroda.

7. A Ger, Judowy prēmni narodženy syn, bē sty psched Knjesom; teho dla mori jeho Knjes, da jemu sahe wumrjecz, a jeho kmjercz šjemi bo rasnje sa Bože žudženje.

Ale, Božo, ty jich satorczisch do hlubokeje jany; czi krwawni a jebakojo njebudza swoje žiwjenje na položju dokonjecz; ja pak spuschezam bo na tebe.

Tež Jakubowi drusy synojo su bo — hinał dnyli stari wótzojo — sahe woženili; wošebje sahe pak je Juda swojich synow woženil, najšteršcho teho dla, so by bo tak wschedšchi se sašakłoscžu a njepokutny i wótzneho doma, dospolnje wot njeho dźelil a tak džen a samostatnišchi byl. Dale bēchu Kananejste žony, i kotrymž stej bo wōn a jeho swōjba woženiloj. Hdyž tež tajke žēntwy Jakubowych synow i Kananejstimi žonami runje žhle njepschihōdne njebēchu, kaž bychu sa Šaaka a Jakuba byle; dofelž bē Šraelski dom nētko telko samostatnoscz nabył, so by bo mohł wotdželeny wot sathdlerjow Kananejstich wobhdlerjow je swojimi wošebitosczemi sathowacz. Tola hižo podložł Judoweje žēntwy, jeho samopaschne wotdželenje i wótzneho doma, lubi malo sa pschi- chod a swēdczi sa to, so mōže i tajke žēntwy jenož hrēch wu- khadžecz. A pschichod nam tež wobkruczi, kak blisko bē sa Jakubowych synow strach, so psches mandźelstwa i Kananejstimi swjate powołanje swojeho splaha jabudu a bo tepja w Kanaanowym hrochu. Grosnoscz, na tutym stawje nam šdželene, swēdcza nadoscz

103
sa to, so bē pschēhdenje do Egyptowskeje wuswoleneho naroda psches Josefowe pschedacze hižo pschihotowane žhle nisne, dyrbje- sche-li bo wukhowacz psched schōdnym wliwom Kananejsteho rodu.

8. Tehdom dźešche Juda k Dnanaj, k jeho drje jenož wob lēto mlōbschemu druhemu synaj: Lehu bo k bratrowej žonje a wšmi ju hebi, so by swojemu bratrej hymjo sbudžil.

Tole, tu prēmni ras naspomnjene waschnje, so ma bo bratr i bratrowej wudowu bjes dźēczi woženicz, nakhadža bo teź mjes Indiskimi, mjes Persiskimi a mjes druhimi Ašiatiskimi a Afriskani- skimi narodami, a to swēdczi nam sa to, so bo njeje na wošebitu Božu kasnju složowalo, ale so je bjes dwēla i Šhaldejstej wukha- džalo. Wona ma swōj podložł w nahladach tehdomnišcheho czaŕa, hdyž hišchcze njemējachu žane jasne spōsnacze wo wēcžnym žiwjenju, hdyž bo wschē nadžije na semske žiwjenje složowachu, hdyž mē- njachu, hdyž syn nanowe prawo nastupi, wostanje nan w synu živy.

9. A hdyž Dnan wjedžishe, so hymjo — syn, kotrehož by trašch plodžil — njebudze jeho, hdyž by bo k bratrowej žonje lehnył, puschez je, kaž husto teź pschi nej ležesche, na semju a staj je tak, so by swojemu bratrej, plodžiwšchi trašch i jeho wu- dowu syna, hymjo njedal.

10. To bo Knjesaj njepodobasche, schtož wōn cžinjesche, a mori teź jeho.

To njebēsche niz jenož njelubosnoscz k njebo bratrej, stowar- šchena i wohidnej nahrabnosczu sa jeho wobšedženstwom a na- mreštwom, ale i dobom hroiny hrēch pscheczivo Bohu, kotryž je mandželstwo a jeho pschednjec postajil. Njemuzitnje wužiwawšchi swoje stawy je Dnan Boži wotpohlad, so by bo swōjba sathowala, saniczil.

Bo tutym Dnanje a po jeho hrēchu je bo tamna hrosnoscz, po kotrejž cžlowjel sam swoje cželo womasa a wonjecžeszi, i mje- nom „onamija“ na wēcžnje sathowala.

Dofelž njechasche mjeno a splah swojeho bratra na sem sa- thowacz, je bo sam na wēcžnje sathowal, ale kak!

Se hižo njepōzcziwošč mordaške saniczenje Božeho swjateho dara, so maja bo cžlowjetojo plodžicz na sem, hrosnoscz a hrēch pscheczivo cžlowstemu žiwjenju a pscheczivo podobisnje Božej, dha je hrēch, po Dnanu pomjenowany, hišchcze wo wjele wjazy samo- mordaški, mōr, kotryž bo po cžēmnyh wlecze a duschu a cželo mlōdžiny sfaže.

11. Duž dźešche Juda k swojej pschichodnej dźowzy Thamarje: wostan i wudowu w twojeho nanowym domje, doniž mōj syn Sela wulki njenarōscze. — Wōn pak njebē hebi shladał, so by ji teź jeho sa mandželskeho dal, ale chysche tak jenož wotbncz, na cžož bēsche po horjeka naspomnjonym waschnju swjasany. Wische- tož wōn hebi myšlesche mēnizy, po wschēdnich pschiwērkach, so je Thamar schōdna žōnska, kotraž swojim mužam jenož njesbože pschi- nješe: Šsnadž mohł wōn teź wumrjecz, runjež kaž jeho bratraj. Tak ju špokojizy sa pschichod, dźešche bo wot Thamarj, a wona wotēndže do Enajima, i wotkal wona bēsche, mjes Abdullamom a Thimnathom, a wosta w nanowym domje, kaž mējachu swudowjene abo satorczene žōnske sa swoju pschiblischnoscz, njebēsche-li Böh jim dźēczo špožczil.

(Potracźowanje.)

Troscht uozy.

Njeskorž, wboha wutroba,
So bo njebjo pomrōczuje,
So nōz cžēmna nastawa,
Šurja hymny wicher duje.

Wēr, džen rjany seshadža
Sunu w serjach rōžowatych:
Njeplacz, nōz teź njebjo ma
Połne hwēšdow šybolatych!

K. A. Fiedler.

Wschelake i bliska a i daloka.

Š Grodžisheja. Saňdžena njedžela, 22. junija, mējesche sa naschu wožadnu wošebitu waznoscz; na nej wotnē bo tu swjatoč- noscz kladženja sałōžneho kamjenja nascheho noweho Božeho doma. Runjež bēsche wjedro jara njewēste, bēsche bo wulka licžba ludži seshla. Popōdnju w tšjoch cžehnjesche se swonjenjom swonow swjedženiski cžah žyrkwinych a gmejnskich pschedsteczerjow, wožadnych wuczerjow a swjedženškich hojcz na postajene mēstno. Bo wu-

spěwanju shtuczki „Budź khwalba Bohu hamemu“ dzeržesche knjes farat Mróśak fhwjedzeńsku rěč po 1. knih. Mójš. 28, 22. Prjódžy w herbskej a na to w němſkej rěči wón na praſchenje: Sčto nam tutón ſakladny kamjeń praji? nam ſ jadriwymy ſłowami roſeſtaji: 1. wón nam wobkweđža stare Bože ſlubjenje, 2. wón nam pſchwoła móžne napominanje, 3. wón naſ nučzi k nutrnej próſtwje. Mjes wobemaj rěčomaj ſpěwachu ſchulſke dźeći pod nawjedowanjom knjeja fantora Sarjeńka rjany ſpěw. Do ſčinje, kotraž bu na to do ſakladneho kamjenja ſamurjowana, je tež wjazn herbskich ſpišow položenych: nowy ſakoń, ſpěwaſke, předowanja wo prěnim artikul, pſchedženak, Šerbske Nowiny, Pomhaj Bóh, Lužiza, Šerbski hospodař a druge. Se ſchtuczku „My Bohu Wótžewi“ ſo fhwjatocznoſć ſkónczi. Bóh daj, ſo bychu ſo wſchitke pſchecza, nad ſakladnym kamjenjom wuprajene, dopjelnlke a ſo móhli bóřny fhwjedzeń poſhwjećenja noweho Božeho doma fhwjećić.

Š Wóſlinka. Naſcha woſada fhwjećesche wutoru 24. junija fhwjedzeń miſionſtwa mjes pohanami. Hacz runje bě wjedro jara pſcheměniate a druhdy deſchežikoſte, hacz runje nowa ſrudoba dla naſcheho njeboh' krala na wutrobny čžiſcheczeſche, dha ſo tola kraſnje wupuſcheny Boži dom w 1 hodžinje k herbskemu femſchenju a 1/2 3 k němſkemu hacz do poſlednjeho měſtačka ſ nutrnymi femſcherjemi napjelni. K herbskej Božej ſlužbje buchu pſchitomni knjeja duchowni a čžeſni hoſežo ſ wojeřſtim towařſtwom ſ Žitra a wokolnoječ a ſ zyrkwinym pſchodſteječerſtwom pſchewodženi. Šwjedzeńſke předowanje mějeſche tu knjes lie. theol. farat Kencž: Ketlicžanſki, prawnuk njeboh' knjeja fararja Fuhrmanna, kiž wjele lět we Wóſlinka ſkutkowaſche a pſched nimale 100 lětami ſakladny kamjeń Wóſlicžanſkeje zyrkwoje ſakoži. Šwjedzeńſki předak wukadowaſche na ſakožku Mat. 3, 1.—3.: Miſionſtwa je Janowa ſlužba bjes runjecza! I. jeho nadawk: předarja hlóſ w puſčinje byč; II. jeho troſcht a žohnowanje: pučž temu knjejeje pſchihotowacz. Na ſahorjene a ſahorjaze waſchnje wjedžesche knjes duchowny nutrnu woſadu k duchownemu ſakožnemu kamjenjej fhwjateho miſionſtwa a napominaje žyłu woſadu, ſo ty kóždy ſobu twarił na tutej fhwjatnižy. Šerbski měſchany chor, komponowany wot Mägeli, pěknjeny wot knjeja fararja Waltarja, pod wuſtojnym wodženjom knjeja fantora Starſki, porjeńſchi fhwjatocznoſć a ſwjeſeli poſlucharjom. Sčtuczki tuteho ſpěwa běchu tele:

Hlaj, tudy fym, Čže, kralo Jeſu khwalicž
A mjenu twojemu fhwój wopor palič.
Naſ wobhnadž, ſo čži khěrluſch ſaſpěwamy
A khwalbu damy.

Sa wſchitkich fym ty wunrjel, Jeſu miły
Sa wſchitkich ſ twojoh' rowa ſtany žiwy.
D hladaj na tych, kiž Čže njepróſnaju
We čženym kraju.

Čžel fhwěrných dželaczerjom k wſchitkim ludžom,
Daj fhwjojoh' Božoh' ſłowa fymjo wſchudžom.
Pſches žyly fhwět twój ſchizž a mjeno kražne
Šwěcž, Jeju, jažnje!

Pſchidž, Knježe, pſchewiń fhwět a hrěcha bludy,
Njech tebi ſlužba kralojo a ludy,
So budža tvoje ſtadlo tu na fhwěcži
A tvoje dźeći!

K němſkej Božej ſlužbje bu fhwjedzeńſki čžah ſ wojeřſtim towařſtwom ſa Wóſlink a wokolnoſć nawjedowany. Tu předowaſche knjes dwóřſki předak konſistorialny radžicžel Klemm ſ Dražžan. Šcho teſt bě Luk. 1, 67—79, jeho thema: Wjeleče, ludžo, ſo w jeho mjenje, wón wulke džiwy čžini ſam. 1. Khwaleče džiwy teho Knjeja; 2. wěčeje ſlubjenjam teho Knjeja; 3. Gaſtupeče do ſlužby teho Knjeja! To bě wulzy natwarjaze předowanje, kotrež wſchitkim poſlucharjam hiſchecze dołho w požohnowanym dopomijenju woſtanje. Do předowanja ſaſpěwa měſchany chor kražnu hymnu ſ pſchewodom huſlow a byrglow, komponowanu wot G. Merka, pěknjenu wot knjeja fararja Waltarja. Witurgiju ſpěwachu na herbskim femſchenju knjes farat Kubiza-Buſecžanſki a knjes farat Saſub-Mjeſwačidſki, na němſkim knjes farat Mikela-Lupjanſki a knjes farat Waltar-Wóſlicžanſki. Šwonkowny wuſpěch bě jara ſwjeſelazy, haj pſchi wobſtejnoſćach kražiny a woſady wulkotny; fhwjedzeńſka kolleſta wunjeſny 405 hriwnow. Njech Bože trajne žohnowanje wotpočuje na tutym woporje, na daricželach, na fhwjedzeńſkimaj předarjomaj a na žylym rjanym fhwjedženju!

— Budyſte poboczne Guſtav-Aboliſſte towařſtwa fhwój lětuschi fhwjedzeń w Porichizach fhwjećzi. Džen fhwjedženja hiſchecze poſtajent njeje.

— 6. njeđelu po fhwjatej Trojizy ſo kolleſta ſa nowotwar zyrkwoje we Wjelecžinje hromadži. Twar Božeho doma pſches 100,000 hriwnow placzi a njemóže khuda woſada, kotraž ſ wjetſcheho džela ſ dželaczerſkeho luda wobſteji, ſama ſaplacžić. Duž tež wěčeje naiſche herbske woſady Wjelecžanſkej woſadže, kotraž je tež herbska, ſ nahladnym darom pomhaja k twarej lubeho Božeho doma.

Džěſcžowe ſdychowanje.

Na lěčnym popođnju ſo murjeř Hanuſchka a jeho žona wurěčowaſchta. Wobaj běſchta dželakaj čžlowjekaj; jich dom běſche ſtajnje w dobrym rjedže. Wón pať běſche nahly čžlowjek, kotrež by ſo malicžkoſče dla roſhorik, a wona njebeſche hiſchecze nawukla mjelcžecž a ſmėrom byč. Hdyž by ſo muž roſhnėwal, by wona ſtajnje poſlednje ſłowo mēla. Pſches to by huſto doſčž mē w domje kaženy byl. Tón džen běſche woſebje ſlė bylo.

Wón praji hneſny: „Hdyž dyrbiſch ty ſtajnje poſlednje ſłowo mēčž, móžeſch to ježenam powjedacz. Mi je ſo wčžera poſticžilo, ſo dyrbju do Barlina pſchincž. A tam jutſje rano pojedu. Na njenjeſach a džěčom pobrachowacz njeđyrbi, ale ja čžu mēra mēčž. Žona, kotraž nihdy huby dzeržecž njemóže, je hórſcha hacz čžert.“

Š tym běſche durje ſapraſnył a woteſchol. Čžiſche ſo džěcži je iſtwy fymychu.

Hanuſchka běſche čžnył do forczmy hieč a fhwój huėw pſchepicž, ale wón to čžinił njebeſche. Ša poł hodžiny ſo domoj wrěcži a džěſche do hródže ſa truwu pohladacz. Wóđla běſche khlēwčž ſa karnille, kotrež běchu najwjetſche wjeſele ſa džěcži.

Hanuſchka ſtejo woſta a móžeſche na džěcži kėžbowacz, bjes teho, ſo bychu wone jeho widžale a ſlyſchale.

Wjetſchi hólčez Khorla ležeſche na ſemi a pſchihadowaſche, kať mjeńſcha kóſicžka Hana karnillam koptena podawaſche.

Marſka, ſtarſcha tych hólčkow, kėžesche ſ khtnym woblicžom na drjewjanym kaſchczu, dzeržesche karnilla na rukomaj. Wona běſche wiſcha ſrudna, kaž by wſcho horjo fhwėta pſchewoptawała.

Wona ſkoržesche:

„Womyſł hebi, bratiſko, nan a macž ſo wadžitaj. Nan čže woteńčž a my mamy jeho tola tať lubo. Hacz tež ma naſ hiſchecze lubo? Macž je tola tež dobra. Ach, bratiſko, ja fym tola pſchejara ſrudna!“

Šnyly ronjachu ſo džěcžu po ližu.

Hanuſchka čžujesche ſo w najhlubſchej wutrobje trječeny. Njehańbowaſche ſo, ſo běſche hebi na to myſlił, džěcži wopuſchecžić, kotrež běchu jeho a jeho žonine. Kať mohł to junu ſamolwicž, ſo běſche ſwoje džěcžo k hylſam wabił, ſo mējachu džěcži taťki hubjeny pſchiklad na fhwojich ſtarſchich. Haj, wón běſche nahly a jeho žona čžinjeſche jemu žiwjenje čžežke, ſ tym, ſo by ſo ſtajnje wurěčowała. Tola dyrbjale džěcži pod tym čžerpicž? To njeſnje byč.

Hanuſchka wrěcži ſo do doma. Wón namaka fhwój žonu w hylſach, kotrež čžyſche khěſje wutrěčž, jako wón ſaſtupi.

„Marja“, praji wón, „tať njemóže dale hieč. Džěcži dla ſpytaj tola mjelcžecž, hdyž ſo ja juntrócž roſhorju: Ša to tola tať ſlė njemėnju. Hdyž pať ty napſchecžimo rěcžiſch, potom je hórje.“

„Hdyž ty do Barlina džeſch“, wona hórko wotmowi, „potom njebudžeſch wjazn žaneho napſchecžiwjenja hlyſchecž.“

„Marja, ja čžu jow woſtačž. To derje nječžini, hdyž džěcži widža, kať nan a macž ſo dželitaj.“

„Čžesch wopravdže woſtačž, Handrijo?“ ſo žona pſcheſkapanjena a wjeſela praſchesche. „Ach Bohu budž džak. Mó, hlej, ja ſa moju hubu hiſchecze ſtejecž njemóžu, ale to čžu radſcho, hdyž tebe nahly duch ſapſchimnje, won hieč. Š čžaſom drje potom nawuknu ſmėrom byč.“

Hanuſchka domach woſta. Džěcži ſo wjeſelachu. Māla Marſka ani na to njemyſleſche, ſo je jejne ſdychowanje to pſchemėjenje pſchinjěſlo.

To běſche čžežo ſa Hanuſchowu, hubu dzeržecž, hacz běſche hebi myſliła, ale ſkóncžnje to tola nawukny. Čžim lėpje wona nawukny mjelcžecž, čžim bóle puſchecži tež muž fhwój nahloſčž.

Marſka bu wot teho čžaſa Hanuſchowy lubuſch. Wón mējeſche to čžucže, kaž by jeho to džěcžo na prawy pučž dowjedlo.